

Skatter, saa er det overmaade vanskeligt at stille Skatteyderne op i en vis Rækkefølge med Hensyn til Udredelsen af den ene Skat og i en anden Rækkefølge med Hensyn til Udredelsen af den anden Skat, fordi disse to Skatter, især saaledes som Indtægtskatten er organiseret her i Loven, overmaade meget slyde sammen. Vi maae nemlig erindre, at det ikke er en reen Indtægtskat, som her foreslaaes, men en Skat, ved hvilken forskjellige Leilighedsmomenter ogsaa kunne tages med i Betragtning. — Det er altsaa kun med megen Betænkelse, at jeg kunde slutte mig til en saadan Indtægtskat, som lægges umiddelbart paa Yderne, og ikke saaledes, som det ved den tidligere Krigsskat var Tilfældet, paa Communerne, som da fordeelte Skatten mellem Yderne. Men jeg kan paa den anden Side med den tidligere ærede Tale (Tobiesen) ikke slutte mig til, hvad der staaer i Motiverne, at denne Fordeling paa Kjøbstadscommunerne har været „ret heldig“; thi jeg mener, at den har været overmaade uheldig, eftersom der har været en saadan Forskjel i Procenterne imellem Kjøbstæderne, at nogle Kjøbstæder, og navnlig de større, ere slupne med, at Yderne have givet 2 pCt. af deres Indtægter, imedens de i andre, navnlig i de smaa Kjøbstæder, f. E. Rødbby og Nysted, have maatte givet $4\frac{1}{2}$ pCt. af Skatteindtægten. Men dette Forhold imellem Communerne, som saaledes ved forrige Krigsskatslov var uheldigt, er man ikke istand til at rette, selv om man lægger de statistiske Oplysninger til Grund, som jeg troer efterhaanden ere udfomne ogsaa for Syllands Vedkommende, idet den samlede Skatteindtægt, som repræsenterer det Forhold, hvori Communerne indbyrdes skulle deeltage i Skatten, Aar for Aar albeles forandrer sig. Jeg seer derfor ikke nogen anden Vej end den, Lovforslaget anviser, nemlig at lade Procenter udredes af Yderne, hvorved jeg dog forudsæer, at den første og nærmeste Consequens deraf vilde være, at en fortsat Formue- og Leilighedsstat vilde blive umulig, saa at man ogsaa med Hensyn til Communeskatten kommer til at gaae over til en Indtægtskat; om man da maaskee vil give denne Indtægtskat endnu flere Leilighedsmomenter end dem, som denne Lov tilsteder at tage Hensyn til, kan jo da blive et Spørgs-

maal for den Tid. — Med Hensyn til, at Loven fordrer, at Communens Indtægter skulle beskattes, da forekommer det mig overmaade ubilligt. Communens Indtægter ere jo slet ikke Andet end, hvad der anvendes til — saaledes som det et andet Sted hedder —, at holde Forretningerne i Gang; alle de Indtægter, som Communen oppebærer, forbruges i Aarets Løb til at holde det hele communale Væsen i Gang, og Indtægterne ere desuden saaledes sammenblandede, at man ved Anvendelsen ikke kan udfille den ikke paalignede Indtægt fra den lignede Indtægt, idet den hele samlede Udgift paa de forskjellige Brancher jo udredes deels af den ikke paalignede og deels af den paalignede Indtægt. Men blandt de Udgifter, som saaledes findes paa Communens Budget, findes ogsaa flere Skatter til Staten; der har jo i mange Tider været en Lyft til at slyde Udgifterne fra Statskassen over paa Communen; man har ligesom troet at finde en Lettelse for Skatteyderne deri, at man lader Communen betale, men det er jo dog, som det saa ofte er sagt, det Samme, om man svarer de Penge, man skal af med, til Staten eller til Communen; man kommer lige godt af med dem, og det svækker lige godt den hele Skatteevne, naar disse Penge forbruges. Men, naar man altsaa bruger Communens ikke paalignede Indtægter blandt Andet til at betale en Skat til Staten, saa forekommer det mig virkelig at være meget haardt, at man saa af disse Indtægter nok engang skal svare en særlig Statskat; det er, forekommer det mig, at tage denne Indtægt til Beskatning tvende Gange. — Hvad angaaer Skattecommissairerne, som have været omtalte, saa forekommer dette mig at være en overmaade nyttig og næsten uopdvenlig Foranstaltning for at bringe Loven til en forstandig Udførelse. — Med Hensyn til Skatteligningscommissiøns Ansettelse til Indtægtskat vil jeg blot tillade mig den Bemærkning, at det forekommer mig at være langt rigtigere at benytte den Maade, som har været brugt tidligere, naar Skatteligningscommissairerne skulde sættes i Skat, nemlig at lade dem ansætte i Skat af Communalbestyrelsen, idet den Fremgangsmaade, at det enkelte Medlem, om hvis Ansettelse der er Tale, midlertidigt